غزلیزمابنامونه

دبیلابیلوشاعرانو په زړه پوري غزلونه

Ketabton.com

راټولونه اوترتیب:ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز مابنامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابنادمحیب الله (بهرام)، سپین(کوچی)،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ايپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	دپای صفحه
پیرمحمد(کاروان)	۱	۲۳
خالد(ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد ګل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر(آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تيږه د لحد لګيږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګيږي

صمد به عـــــــــفوه راته کاندي د صنم د مينې

په زړه مــــــې خوږ چې قل هو والله احد لګيږي

ښـــــــــکلا پلويه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چـــــــې د لاس تيږه يې په غاښ د محمد لګيږي

پـــــه يوه داسې کيف مين يم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــــې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لګيږي

لکه ليــــــــــــــــنده کږه له لرې نڅاګره ښکلا

مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګيږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي ياران

له ګلـــــــــــــغزلې له نغمې سره يې خود لګيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کيږي
د هوسيو سـترګو غلاوې به ترې کــيږي
يو انســان دی مهربان دی غـوسه کيــږي
کله کله تاوي مـــــاوې بـــه ترې کيـــږي
لېونی دی په واده کـــــې پـــه ژړا شــــې
په لمانځه کې هم خنداوې بـــه ترې کيږي
چې ګلونه يې ګېـډۍ ګېډۍ خـــوښيــــږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کـــــــيږي
واورې ووې زما خور ده نوم يې ســـوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کيږي
ماشومان چې له جګړې نــه مــرور دي
شي پخلا به مشغولاوې بــــه ترې کيږي
سره زخمونه به په سـرو غاټولـو واوړي
ژېړبخونې شان رڼـــاوې به تــرې کيږي
د کــــــــــاروان غـزلې مستې جينکۍ دي
چـــې په خود راشي ګډاوې به ترې کيږي
پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پريولی ګلابـــــــــي غزل په څـــــــــو دی

زړه مې بيا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــــو دی

د ليمو له خانقا يې صوفيانه غزلې غـــــــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وايم وهابي غـــــــــزل په څـــــو دی

ما دې نوم په سپينو اوښکو پـــــــــــه زيړي نرګس ليکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــــــو دی شين ابي غزل په څو دی

چې شعريت په کې موسکۍ وي چې کاروان يې په ياد وايي
ســـــــــــــــتا د مخ د سپينې پاڼې کتابي غزل په څو دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یـــــــمه
د غنمرنګو لونګین ته رسېدلـــــــی یـــــــمه
په تللیو سترګـــــــو پسې دېر دېر ژړېدلی یمه
ته به ویـــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه
د نیمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غریب مارغـــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه
زخمي آواز مې پر جــــهان راګ د سُرور لګیږي
د زړه تر ځنګه پـــــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه
ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــــورځېدلی یـمه
د زړه د سر هره تناکه کې مـــــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمـــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مـــه وباســـئ
چې یـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یـمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غـــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بـــــــم لانـــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــــګا په روژه ماتي کــــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بـــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مــــــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــــه د وطـــــــن د بُورو،وړارو غږ
دا غـــــــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــــوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــــانان خوړ دی

سهارنی بلبلې، ورســــــــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمــــــان و وایه، کوم یو ګومان خوړ دی

په یوه سرې مېَنه، مسته د خیـــــال ښاپیـــــرۍ
ور غاړې وتې وایې، په خدای انــسان خوړ دی

غنم غنــم خوړه ده، بــــــــنتِ آدم خـــــــوړه ده
هو د حــــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نړۍ به هم خوړه وي، د تورې ګوړې پــــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خــــــــــــوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویـــــــې منه
سترګې به ستا وي خوړې، شعر د کاروان خوړ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لـــشې
په کانو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لـــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تــــــــل د زورورو اوبــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچـــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې څاڅکی نه شته
ستا د لاســـونو د جوړه شپـــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو څاڅي کوم د مینې پېغمـــــبر ژړلـــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــیو له وزرو اوبـــه
کله چې لـــــــــیکي خپل صنم تــه صوفیانه غزله
قلم ته واچــــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قيام را غــورځېـدلـی پـه جـومـات کې
سجدې په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پـــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځــــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنـــــې ناڅاپـــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کـــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی
لښتی د اوښکو وینو بهېدلی په جومـــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پـــــــه وینو سور و
د میم توری په زړه و لګـــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کــــــــبر کړې په روی د ملایکو
شیطان له خـــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې
خولې مو ګــــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې
تږې ګلونـــــه یې په غـــېږ کې مړغیجن دي ولاړ
د مــــــــــینې شړکنده بارانه که وطن ته راځې
جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې
بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې
مړ به له غم یم چې تابوت دې لـــــه یونانه راځې
شم به ژوندی ، ژوندیه ځوانه که وطن ته راځې
لکه ټپې دي درپســــــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمــــــــا زار زاره یاقربانه که وطن ته راځې
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شــــــي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــــي

غړومه په نغمو کې دعاګــــــــــــــــانې

طنازي يې په لفظونو کې نازي کـــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســـــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــــاګــــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مـــــــــرجـــانو

تنده غريه څښه اوبو کې دعــــاګانـــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــــولې

پېغله ناوې په چمــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چــــــــــا د لېچو را سره دی

مړې يــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه يې تورسترګې کړي ور یادې

پـــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات
شته دي ابــــــــابيل پــــــه غشو ولي د جومات
ونيوه لـکی د دجال دې نــــــــوي حــــــــاجي
حق يــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــــنات
راښـکه چليپا تپوس پــــــــه پَرو د طــــــاووس
وايي چې دا ولې يې رنـــــــــــګونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لـــــــــــــه نـــقادانو
نارزي ورتــــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانــــــــــــــو
دوی تلي په تله د لرګــــــــــيو ، مناجـــــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خيام نوشلي نــــــــــــه مې له غنــي شراب
ولې مــــــي غـــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب

ټکــــــــــــنده غرمه مې ميخانه ده پــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب

ناسته راته څَو ، کې يوه مستـــه نـــــــظربـــــازه ده
خود به جوړومه له لمبــــــو د سپـــــــــېلني شراب

نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــوده کـــړم
رند خرابوي چې ډېر يې غــــــــړپ وي ځنډني شراب

دوې ډکې پيالې رانه پــه منډه مـــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګــــــــــې وې نظر يې غرڅني شراب

هسې مې غزلې د نــــــــرګس غــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــي شراب

دا راوړي تا له کــــــوم جنت وو جنتــــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خــــــــــــــو په ما څښلي ګبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مــــــــه شه
ستا د شپیلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه
د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــه شه
ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــي
د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مــــــــه شـــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي
د چمـــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســـــــــرخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مینـــــــــه مــــــینه دې ایرې مه شه
د موسى خدایه د مـــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســـــرې مه شه
چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کـړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کـړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــــنډې شپې رڼا کړم
غشــــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســـــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کـړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدۍ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کــــــړم
دين دپښتو نغښتۍ دملالې پـــــــه ټـــــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شـــــــــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومــــاتـونو په ګــــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تــرلاس ونيسم که خيروي
ستورى به شم پاس به له سپوږمى سره خنداکړم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کـــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلى واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم
پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــــه کرامات لري له تيږو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سرې ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مـــــــــــــازې وابښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خويندې دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــــرور له اوچت غره دي سره
د يـــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لــــري
ترمنځ يې خدايه راشې غوښه او چـــاړه دي ســـــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـينـــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانــــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريـــــــدي
دښتې زرغونې وي شپيلۍ دي او شپـــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مــــــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواره دي ســــــره
چې سره غېږ په غېږ شي توري ښـــــکلا و زېږوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســـــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمــــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنئ ماشومان دي ارمانونـه
موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه
روژه مـــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي
د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه
د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه
ښکلوونکي د قـــرآن دي ارمانونـــــه
وراړې مه شه د وطـــن ملالې خویندې
شنه غمه یې د پېزوان دي ارمـــانونــه
د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کـــې
په اغزیو کې روان دي ارمانونـــــــه
په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي
د شهید افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي

رایې شه ســاحل ته مرغـــــلرې به در وشیــــــندي
کله چې سخي سمندر شــــــور کـــوي غوغا کوي

میـــــنه جــــادوګـــــره ده پر هر چایې منلی ځان
څوک به یې په جار وایي خو څوک به یې په غلا کوي

دا ښکلې چې ځان یې په اوو پـــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپین سترګي هم ترې وېـره او حــــــیا کوي

لېږې یې سرونه دا کټار د بیـــــابان غاټـــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــه دعـــــا کــــوي

راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــکه شـنه رڼا کوي

ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بیا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بـــــــلا کوي

عقرب ـ ۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی

دی د لــــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــه مار پـسې روان دی

په رباب کې په اوبـــــو او په بـنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســــې روان دی

تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــينې
د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی

له نارو يې تش لفـــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانو په کتار پـــــــــسې روان دی

خيال کاروان ته رام پري پــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســـې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلــــي ګورو ، پــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــاتولو
غړپ کوو له پېمانو یادوو خــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګې تســـــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســـــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســـــکي دي
ستا له سترګو پښتنو یـــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یــــم
راشه زرغونټال مې شه نری نــــری باران یــــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــــپه ده
لاره رانــــــــه ورکـــــــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرټنډه کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــــال مې کړه پرټنډه چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشــــــــــحالۍ یــــــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمــــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شــــین دې له خنــــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــــــتوروډک اســــــــمان یــــم

ستا پرټنډه پریوتم پـــــــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســـــــــتاځړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځاځکو په لپمو مې سمـندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پېغلو مـــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیــــــــل مــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــا کان یې د مرمر لیـــدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــــیبر لــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــــې ولـــــې راوریږي څه باران خـــو نه یې
هســــې مې درد راویښوي زمـــــــا درمــــــان خو نه یې
د مــــــــــخ په پاڼـه بـــه دې څــــــه خوږه غزله لیک وي
سپینــــــه کـــتابه یــــادوم دې دومره ګـــــــران خو نه یې
د خیال ځُـــــــد ځُـد دې راته ډېر ډېر پـیغامــــــونه راوړي
دا مــــې خـطا وه چــــې ویــــــل مــې سلیمان خو نه یې
ستـــا د ستم د انـتـــها به درتـــه څـــــــــــــه وایــــمـه
د کــــــوم ظـــالم مـذهـب پیرو یې مـــسلمان خــو نـه یې
مــــــا به بې وخـــته لېونی کـــړې په اغـــزو به ګرځـــم
غېږ به رانه کــــــړې ښکلیه باغـــــــه بیابـان خو نه یـــې
د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شــــــونـــــدې نه ږدې
شـنه سمـندره زه دې څـــــه کـړمه توپـــــان خو نه یـــې
د نور پـه غشو مـــــې له هسک نه په لېمــــــو کې ولـــې
نه راځـــې ستــوری د اسمان شوې مهربان خــــــو نه یې
ښکلیه ســـالار کــــــه مې د عشق د منزلونو نــه کــــړې
بیا راته وایه چې درواغ وایې کـــــاروان خــــــــو نه ي
پیرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښیارانو دی اوزه دغره سړی یمـــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي لیونی یمـــــــــــه

ورکې مې تسبې دې دزنځیر په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهیدیمه او زرځله ژوندی یمـــــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وینو لپـــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمـــــــــــــه

مانه شیشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجیبه اور اورکـــــــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورګوزارکـــــــــړمه
کانې ومه تور خو اوس له شوقـــه شین غمـــــی یمه

ځان مې په مریو کې دتار غونــدې پټ کـــــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــــــونډی یمـــــــه

کونې که وي جرس نو خپل ویده کاروان به ویښ کړمه
مـــــــات به شم په شرنګ دلیونی دلاس بـــنګړی یمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا يادونـــــــــه پې راتول ښه دي
پرديس حـــــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمـــرنګ پـــه زنـــــخدان مـــي نظر
ليمه د بـــــــنګو پــه کـــــــنډول ښه دي

ليژ التفات مي سوري زړه ته وکـــــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول ښـــــه دي

مړه په ښکليو کي نو څه توپـــــــير دی
مړه پريږده يې ښکلي ټول ښــــــــه دي

سترګي، ليمه، وروزي، بانه، خالـــــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــــــه دي

"ريحانه چاته ور يـــــــــــاديږي پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــــاتول ښه دي"

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پـــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چـــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــــد شي

دا پی مخي د پیریــــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مــــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــــد شي

ریحان پریږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انــــقلاب وو لـه هيواده وو وتلي
زنده باد لـه مـرده بــــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لكه غشي
اسويلي مــــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
څراغــــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مــــې لــه ياده وو وتلي

ستا د ستركو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتــــوري مســـافر ؤ
دخـــــــــالونو لـه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پـــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــــرکوره پـــوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســـــوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کـــړي مزل ورپسي

تا راروانې غبرګي سترګي په نازونوکړلـــــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــــــه
دخيال څراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخېر د زړه په غلاونيســــــــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســــــــــي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُــــــذاره نه کيږي

غېږه دي راکــــړه اوبه رنګه ياره
د عشـــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مــوره ګُذاره نه کيږي

تږی غاتول يــــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُـــذاره نــه کيږي

مسافرۍ مي زړه اوبــه اوبـــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کـــــيږي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کيسه کې نه يمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی يم درته رابه وړمـــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامــــنو بوره موراوسي
هسي نه په ليځوکي دي واخـــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چې ځواب يې وو څلور بنګړي

دا خـــــــــو دي ريـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنــــــــــبه دي شرنــګومه چي په ګور بنګړي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هډوکو په خرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکـــــه ونه پسي ګرځم
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته ياديدي نازکې؟
تودې تودې غـــــــرمــــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومــــــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم ســــــــــتايم قربـــــان
غاټول مي تخيل ته دبنکلا ايښي تلـــــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شـــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملايــــــــــــــــــکې

تخنيرم، په لاسونو مي نــکريزي کشيدکـــــــــــړې
ريحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پيچـــــــــــکې
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســـــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څېړنه هر اړخیزه وه لـــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شـمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیـــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټې
دجنـــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټې

تاوده یادونه دي شپـــــبه شپــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټې

چاپه دې ځمکه دبــــارودو بزغـــــــلی کرلـــــی؟
په سویو ګوتو بــــــــاندي لـوّ کوم رېبم سکروټې

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغږوم ســــــکروټې

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کــــــړله
مطلب یې داوو چي په سرو ګلو شیندم سکروټـــــي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځــــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســــــــکروټي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټې
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــــي تڼاکو ته اړم پاتې شو

ستا له يادونو سره غــلی غـلی تــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لـــکه لـړم پاتې شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلی ورپسې لکه غنـــم پاتې شو

ريحان چي ستــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتې شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي

مال چې ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کاڼي ته چې لاس کـــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي

څله يې دخــــــداي له ذکـــــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي

ښکلي همیشه په امانت کي خیانـــــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنیا خپل حق غــــــــواړي

څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قیامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــــار ته وګورم

دوی وايي درویش خو د دوستانو هم نفــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي
بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي
که زړونــــــــه سره يو کــړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي
تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي
زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نــــــو ور تـه وايي
چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي
که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي
درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو ځرنګه لاس واخـــــلي چې ضمیر نه لري
شیطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نیسي
زړه د بدن داســـــــــي باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومــــه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویـــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســـــــتا باڼه به هم مدام داسي تاثیر نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درویشه داسي ښــکاري
چــــې له جهانه د تګ نیت د ښار امیر نه لــري

درویش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنــــم چي نه څراغ يــم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخــــــــــاريم

مـــــا و تا بــــــــه هم اخرغــــاړه غړئ سو
دا په دا چي ته ښيــښه يې ،زه غــبــــــــاريم

ستـــــــــورو تاسي لاڅـــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــــکي دسپېرو خــــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــــي غواړې
زه خوچـــــــــاوته اغزی چــــــاته بهــــــــاريم

زه درويش بيرته دځــــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــــو تراوســــــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هيځوك نه غواړي چې ښكلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ وركـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى كړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمــــان شي

په وړه خوله چې كـــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې كــمان شي

د درويش خاورې وجود به هم سره زر شي
كه دې شونډو ته نږدې لكه پېزوان شــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اووېري زمـــــانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو پـه فـــــــضا کي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــــه ګرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شــــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وږم به يار لره دا ســتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غوندې څه خلک،د ليلا غوندې څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندې څـــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غوندې وګـــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غــــــــــوندې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همــــــــــيش راځي و ماته د ژړا غـوندې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چی دښمني يې ختم و نه ګړي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغـــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خــــوا خــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانـــــــغې و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نــــــه غواړم چي وشي

په لـــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــنا وایـــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلــــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشــــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پــــــه بدو کې تر پایـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــــدایـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
ډوی به ولې له بلایـــــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نـــه دی اشنــــــــــــــــایه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــــایه نه وېرېږي

زه وېرېږمــــــــه که نـــــــــــــه،ته ښه خبر یې
خودښمن وته مــــې وایـــــــــــــــه،نه وېرېږي

درویـــــــــش اوس هــم مار له ستوني نیوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له وړایـــــــــــه نه وېرېږي

درویش ډُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه**!** چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نــــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مــــــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په ربښتيـــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنـــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې خنګه، چې ممتاز درګورم خنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــاوري اوســــــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه
لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنـــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه
په مـــــــــــخ مســـــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کـــــتابونه ســــره کښېنه،دې البم ته غوږ شه
دا ســـــــــتا جــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان
بـــــــــــل شـــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لـــــکه ســـــــــــکنې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکـــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپــــــه ده،د ســـــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحيمه!!نه کوم له ډاره خوارې خوارې سجـــــدې
تــــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجـــــدې

دلته يو کــس دی ځــــــان ته وايي د جنت ټيکه دار
يو زيږ ايمـان دی ورسره او ځو بيمارې سجـــــدې

اې! ته هغه يې چي سينګار دې پرســـتش کړی دی
اې ! ته هــــغه يې چې کوي درته هينداري سجدې

ستا ســـــاده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه
دې عــــــاجزی خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــــې څه کار تا سره شته،نه مامله تا سـره
پرې مـــې ږده وا سړيه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو
خو تنــــــــدي ټول تيار دي ټولې دي تيارې سجــدې

مـــــــــــــمتازه هغه نــخاکره مونځ ګذاره هم ده
څه بخــــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تـنهـايي احسـاسـوم لا تـنهـا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجــود، زۀ لا زمــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خـورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چــرته ئې؟ راځــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبـا تۀ چرته ئې ياره؟ څــه درک څــه پته؟
اوهــو! رایاد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خـدايـه د نور صبر، د نورې چپتيا چــرته يمه؟

مـمتـازه ټوله دنيا ده زمــا ځـه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايــم د ټــولې دنيا چــرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه بـــــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر مـــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا ســـــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحـــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د مـــــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د لیــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه
او باقـــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مـــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمــــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښي نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکــــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
څــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتــــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور خـــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟

زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې منې؟

یاره ! مفتـــــــــي یې فتوا گر یې بده نه منمه

یاره! منـــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې منې؟

باداره ! تا وییل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے

باداره! وا مې خله خـــــــــراج یم بده ولې منې؟

حکیم جي! ما هغه نڅا کښې دے سکون موندلے

مـــــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــــل ځان ته لگیدلے یمه

خو د خپـــــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې منې؟

ته بـــــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترگو

چـــــــــې ستا تر څنگ لکه کماج یم بده ولې منې؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بي شک رباب یې

اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپيلۍ بايد چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سيګرټ او روپۍ نه يې له ما ورکه
تا پـــــــــــسې هم ګوتې په جيبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسين پکښې راځي
ځـــــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګڼو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســـــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړې ميخ
ځـــــــــــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښې وهم

اے عــــــــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مـــــــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نـــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چـــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــريو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لويدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مـــــــالک د داسي يو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــــو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غــــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بيا هـــــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــــاب ،په سريندې که په ستار وم
ما ضـــــــــــربې خوږلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونــــګ کفن کښې هم راسره کيږدئ
ســـــــــــخت د لونګينو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــــمتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغـــــــسې حيران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شــــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مـــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مــــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســــــــیحا!! بیا یـــــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خدایے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځــــــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښـــــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممـــــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مــــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مــــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمــــــه خو سترګې به په ورهٔ کيږدمه
زه ښــــــه پوهيږم چې د څه خانه کښې څه کيږدمه

څه عجــــــيبه مزل راپيښ دے ،په دې نه پوهيږم
زادِ ســـــــفر کښې مازغه کيږدمه که زړه کيږدمه

ته د هـــــــوا غــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــال زه به يو څراغ په ديواله کيږدمه

خــــــــو د زړه حال دے ،پيرايه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولهٔ کيږدم که لاس په خپله خولهٔ کيږدمه

زه د شـــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پريوځم ياره
خو ســــــــــتا تصوير سره رڼې يخې اوبه کيږدمه

لاليه!! مــــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لاليه! څنـــــــــــــګه يې د ستا په زنګانهٔ کيږمه؟؟

ممــــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وايي وسله کيږده ،زه يې نه کيږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټلیــــــــو فتــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغــــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته لیــــــــدلې له نــــــزدې یې ګلا بڼې جینۍ
ما نا دیده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ څادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابــــــخښې به اوس د بنګو یو نیم دود صنمې

په حـــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممـــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چي وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تـــــه به دې اورســـــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خــــو کمال هم لري
تۀ باوري اوسه اظـــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښې زۀ
يقيــــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني سړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني سړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني سړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژني سړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمه راځي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خو وژني سړے

منصوره وخت چې یې معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني سړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــــله پورته کېږي

د ميني په ميـــــدان کښــــې الله دومره برياللی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې يوړل تري خـزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېـــــره بې وســــــۍ بوره د ګــله پورته کېږي

د ميــــــنې محبـت په باب چې نه پوهيــــږي بيا نو
دا بعــــــضی بعضی خلک راته ځله پورته کېږي

هغه چې پـــــکښې چا د يو مين ژوند فيصــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقــــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بې خیالۍ کښې اوځي
لکه چې ساه د ګناهـــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هــــــــر واده کښې د ډولونو وهل نهٔ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبـــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پهٔ محبت کښې يو مقام وهٔ چې تنها به خه بنــــهٔ وم
اوس داسې وخت دی چې مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کهٔ هر څو مړکيده له درده چـــــــوپ پاتي وهٔ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصــــــــوره ما ورته وراوکـــتل زهٔ څهٔ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي
محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کــې وې د ســــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خـــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو یې زه سـینه کې ځای کړم ، نه دلبر یې راله
نه جـــــــــوړ زما کلـــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچیان" لاړل چې پټیو کې یو یو تن یې ولید"
هم یې ژړل ویل یــې دا خو د اشر کلـــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســتا مینه ور په زړه نه کړله
"منصـــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــې خو ښېخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شي
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خيـــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــانان نظر يې هلـــه په نصــــيب شي
چې د دار په ســـــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســـــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــنې خلک بې تېوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شــــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـي هغه پېـــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جـــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به څــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

وﷲ چي عـــــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــــده شي

زمـــــــــــونږه د مــــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چــــي غرونه ورته هم په خوځـــــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غـــــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مينو

زما د محبت په انتهـــــــــــــا که غــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په وﷲ که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې يم ، په داســې کور کې ویده
په خامـوشيو کې راويـښ شـــمه ، په شور کې ویده

په خــېټه وږی يم ، خو ســترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ویده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ویده

دده په وړاندې په يـــــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ویده

باقره! بيا مـې دی د ذهن په حمــــــــــل کې يو خيال
لکه د دوو مياشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ویده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونــــه لیدې زمـــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډېرو چیــــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـهـا د مینې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمـه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا ټـــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقــره! ما په داســې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســـــــــندرې خلك پیژني، او نه تنهاکې

بـــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سيوري پسې لمر ته راغلم
د يو سړي پســــــــــې د کومې دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو کې مـــــې ځای د محبـــت ليدلو
چې ترې لويـــــدلی ومه ، بيا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته راياد شو ، خپل ځادر ته راغلم

تـــــناکــې پښې پـــــکې وهــــمه ، او ګيلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــندر ته راغلـــم

د نامــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زيری چې وشــــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران یم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســــــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنیا ته ښکاري
د ســـــــر دننه مې ســـــــــــودا یو بنیادم نه ګوري

زهر به پاشـــــــي په یــــــوه یوه کې صـــبر وکړه
څـــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــــــیاهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځــــــــــــمکې په سیـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندګـــــي خرڅــــــوي
زما پـــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قـــسم په خــــــــداى چې کليمه به ورته هم نه ورځى
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــــمتونو ويش دى ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چـــــې شور نه خوښېده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــــويرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړى دى
په دېـــوالونو بانــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــوي

له خــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربـــاندې
باقر لګيا دى ، د لفــــــــظونو خوشـبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتـــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبـــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلـې مې وڅـــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــــره! کړې داســــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مــــــاته له ځـان نه فرښته جوړه کړه

د مقـدسې مينــــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالــــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــا په جائيــداد ورونه ، نښتي د يــــو بله سره
ســـــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــوړه کړه

چې د کـوټـــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســـــــره مې دا رنګه رشـــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــــل غزل نه ائينه جـــــوړه کـــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعــــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لپې یې اوســـــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چــــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کوم، بازار یې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغـــذونو رســــــمومه درته خپلې شـــونډې
زمــــا پر ځای کــوي ، زما د لاس قلــــم خبرې

پریـــږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــریـــوان ته
د څــــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هــجر مه یادوه
څوک په جنــت کې نه کوي د جهــــــنم خبرې

ماته غـــوروونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشــــوه مودا چې اورم نه د بنیـــــادم خبرې

زه باشـــینده د سحرابي ځمکې یم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به راټولې کړي ، د دغه تعبيرونو شيــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شيشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــــيشې

که په دې ښار کې چـــا په يو بل اعتماد کولــی
ايښې به نه وی چا د کور په دېوالونو شيــشې

اخــــر دي ولېـــــدل زمـــــا د اوازونو کاڼې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شيشې؟

ګردونه هم ترينه ويــــــريږي، نه کيني ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شيشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقــــــــره! د خاپونو شيشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولـــــې پــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیــــسمه اسمــــان له ګریوانـــه، پروردګاره

چـــتری مې په ســــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــوک مې په زړه ډیر را وربېده، پروردګاره

په دوه اربه خلــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپـــــه کړل باقر په دعاګـــــانو
جنـــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتـــونه ، څومره ډېر دي
لاســــــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــــلونو ورکولـو ، شومــــــــــــه ستړی
د خلکو په ذهــــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســــــــــتا يوه نخــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور يم
په ځان پــــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشــــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومــره کمې دي ، غوږونه څومـــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدیرو کــــــــې دیـــوالونه خلکو ولګول

د چا وږومبي دیدار ته دومره وو لیوالـه خلک
چې د یو بل ســـره لاســــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمــــونه ، خلکو ولګول
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنيا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نــــظر ته مـــې ورواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګيــــرو وېنه يې خـــورې ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــې مې پـــريښې ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــې راســـره بيا دې هم نه وينمه
ای د کــــټ ســـر ته رانه ورکې دې چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کيـــږدم ، چې ته يې جوړې
ژبې مــــې ولوېده مـــــــنې په تا پســــې د سترګو

په دې ويـــــريږم د بنو ځنــــګل پرې اور وانخــــلي
د اوښکـــو تيلو باندې بلـــــې کړم ډيوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ايښی دی ، چې وچ يې کړمه
صــــبر مې نه کـــيږي باقــــره تر هغــــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جـــــــوړوم

داسمان ستورو ته لګیایم ســــــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تــــــــــــاکي

زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــــه

ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي

ورته خپـــــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونــــــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم

چاته مرید ځان جوړوم چـــــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکــــــړه

د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د يار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــــره راوړه

ډيرلري مســــــــــافر يم نــــه يې ويــــــــنم نه مي ويني
راځې خو د ځلورو ســـترګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيــــــره مـــــــوده مـــــــــخکي
هجران درتولوه د وصـــــال بنګ درســـــــــــــره راوړه

داتيرغم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړي مست اهنګ درســـــــره راوړه

بـــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســـــــــرونکريزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم

دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو

د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله

له پوري اباسینه تر خــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو

زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو

د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم

اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه ميووريـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي ووريـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــتم په زړه مـــي ووريږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــم په زړه مي ووريـږي

د يار په چـــــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي ووريږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــاروم په زړه مـــــي ووريږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســـــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي كــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامـــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانــــه
نورولاړوې مكمل تمامه شپــــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپــــه
اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پــــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مــــــــي ژاړي
په زړګي دي وويشتم پورته دي نـــــکړم
اې،بې رحمه ياره لاړې پـــــــــسي لاړي
د غم کاڼي مي په ســــــــر باندي وريږي
د زړګي خوني مې تــولې شوې ويجاړي
زه چې مړ شــــــمه اشنا ياد کې يې ساته
يم شهيد خون بــه مې وي د ستا له غاړي
زه دي هــــــــير کړم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کې نغاړي

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــــا وليدو
د رقيب غيږه کي جانان مي پـــــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريـــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليـــــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلـګۍ کـــــــومــــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــــمګړي دنيا ما وليـدو

د پاکې مـــــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مودو وروسته مې څوك داسې حافظه كې اوسي
لكه تصوير د جـــــيب په مـــاته آئينه كې اوسي

د پيكه ژونـد, په ترخو شـــوندو چې كړم ژبه تېره
څوک لکـه شات د گل داوښـــکو په شيره کې اوسي

ســترگې په پـام رپوه , پام كوه چې مات يې نكړې
د درد تصـــوير دې لا د اوښـکو په ښيښه کې اوسي

يوه خور هر ســـهر خـپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مـــــــور تږوله ورځ په پورې هدېره کـې اوسي

هغه د ښـــــــــار د دنگو,دنگو مـحـــــــلونو ياران
اوس د كوچي د زړه په دښـته كې خېمه كې اوسي

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیم غمــونه دې ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دې را په زړه شي،زړه مې ښه شي

چې دردونه دې، په څرېـکو شي، را ويښ شم
چې له درده تول ويده شــي، زړه مې ښه شي

په دې هيله هم له ځان ســــــره مُسکی شم
چې حالات به يو څه ښه شي،زړه مې ښه شي

چې هـغه وايي چې ځـــــمه،زړه مې پريوځي
چې هغه بيا زړه نا زړه شــــي،زړه مې ښه شي

چې عــادي راته را ګورې، زړه مــــې مات شي
چـــې کاته دې لږ خوارږه شي، زړه مې ښه شي

د چـا هــــــجر په زړه دومره يـــــــم خوړلـی
چـې پردي هم په کالـــه شي،زړه مې ښه شي

يو کوچـــي پســــــې مې زړه ورک وي تر هغې
راښــــکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولیږي چې له ځمکې نه کراره ښائیســــــــــتونه
له کلیو نه،له غرونو نه،له ښاره ښائـیســــــــــتونه

خواره به ځانګې وانګې شي په ډېرو خزان زړونو
که پاتې شي تر تا پورې بهاره ښائیـــــــــــستونه
خپل حُسن ورته غم دی لکه ستا د ګلو ځــــــانــګې
په ملا مات دي د غم له درانه باره ښائیــــستونه
ســـاتلي دلته ډېرو له حـــــــــالاتو دي حجاب کې
ساتـــلي دلتـــــه ډېرو دي له ډاره ښائیســــــتونه
په مینـه تېـــــــروو یې په زړه ځړیکه،ځړیـکه درد
په زړه کې ساتو ستـــا په ځېر پرهاره ښائیسـتونه
سېزلي یې نازک مخـــــــــونه ټکـــــنده غرمو ؤ
سپېــــــرو ګردو وهلـــــي ؤ غـباره ښائیســتونه
را پرېـــــــــــوتل په زړه اره،اره اندام،اندام شول
دا ستا قد او قامـت په ځـــــــېر چناره ښائیســتونه

هر وختې پسې زړه خورمه،هر وخت پسې ځوریږم
یادیږي مې کوچـــــــــــیه ســپینه یاره ښائیستونه

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خواږه يې را کاتۀ رانه اوس هېر دی
هغه څۀ نومـــيده، څۀ رانه اوس هېر دی

هـــــغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لـــــکه اوبۀ رانه اوس هېر دی
ما ډبــــره ســـــــــــرته کېښوده ويده شوم
خوب د مــور په زنګانۀ رانه اوس هېر دی
ستـــــا نامــه ورباندې ليک ده، دا يې نښه
رانه ورک شو چېرته زړۀ رانه اوس هېر دی

ستـا رمه،رمـــــه يادو سره کوچــــــــيه
ښـار کې ورک يمــه،راغۀ رانه اوس هېر دی
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس په غمونو او دردونو کـــې پاخه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه،ښه دي زړونه

هغسې ناز دې اوس پر مونږه باندې ښکلي نکړي
هغسې اوس د محـــبت کیسه کې نه دي زړونه

څــوک به یې قدر خامــــــــخا لکه زرګر پیژني
اوبــو راوړي په غمـــــــیو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوې یــارانه، په زړه کې تیــــګه ایښې
چې مــو زړې یارۍ خـــــوړلي بیلتانه دي زړونه

کوچی چې لاس په سینه ږدي د درد خبرې سره
بیا یې بیل شــوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترګو کې اوښکې راشي
کوچیه پوی شــه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلونه دې ړنګ شول،اوس يې ځان سره ساتمه خاورې
ستا په نوم ګل کرم،ترې لانــــــدې خورومه خاورې

بلا موده کيــږي،ســــــتا نوم په ګوته ليکـــــمه پرې
بلا مــوده کيږي، بيــــــا بيرتــــــــه ورانومه خـاورې
زه چــــــې د چا لـه شهـادت خبـر شــم، شکر باسـم
زه هغه نه يمـــــــــه، په ســر چې بادومـــــــه خاورې
تـــــه جوړوه په ارمـانـــــــونـو- مې کـوچني قبــرونه
لکـه مـــــــاشــــــوم زه به لمنه کې راوړمـــه خـــاوري
بيـا به کوچـــــنيان نه شو، چې تـه راته کلا جوړوې ؟
!زه کاغذي موټـــــــــــــر کې، بيا درچلـومــه خاورې؟
خاورې به ګل شي د راتلونـــکي ژوند مې،ځواني هيلې
!چې د ســـــــرک کندو کې ټولـه ورځ شيندمه خـاورې
تـه بـه ترڅــــــــو پورې مزلـونـه پـه غبار کې کوې ؟
زه به تر څو، ســـتا له سپين مخ نه، پاکومه خاورې؟

هومـــــــــره دې مينـه د يـــارانــو زړه تـه لارې کوي
څــومره چې ســتا پـه نـوم کـوچيه اړومه خاورې!!!
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډنډ؛ سترګو ته مې بيا شوې څنګه ځير بلا دې واخلم
چې ګورې پکـــې بيا د چـــــا تصوير بلا دې واخلم

زمـا ياران به خامـــــخا لري دا دوه صــــــــــفته
پـه ســـترګو کې خنـدا، زړګي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه ســـــل ځلې چې هيڅ خبـــــره نشته
پر مـخ دې شـــــــته د غـــم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونـکړې ګيـــــــــــله د ستړي ژوند له ستړي عُمر
اشـنا دا فيـــصلې دي د تقـــدير بـــــلا دې واخـلم

ته مــه رپوه صبـــر شه چې ســــترګو کې دې لولم
کړې، وړې ســرې کربنـــې د شـــوګير بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـــــــــماغه دور خـوړ د کوچـنيوالي
چې ته به شـــــوې پـاچا زه دې وزير بلا دې واخلـم

شي خوښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دی
کوچی نه مريدان لري نه پـــــــــير بلا دې واخلم

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شپه به شوه، يواځــــې به پر لاره چيرته نه تلم
چې ورځ به شوه،د خپل سيوري له ډاره چيرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو ځړيکو به ويښ کړم
چې ورځ به شوه، د چـــــا له انتظــاره چيرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خـــورول د زړه زخمــــونه
د شپې به د رڼو ستورو له شمـــــاره چيرته نه تـــلم
سهار به مې اوړې تر جنازو لاندې کــــړې شـــوې
ماښام به د چورلکو له بـــمباره چـــيرته نـــــه تلم
نور غلی د نړۍ له شوره لــرې چـــيرتــــه ورک وی
څه وخت و ، د مستۍ او شور له ښـــاره چيرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لـــکــــه رنـــځــور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چــيــرته نه تـــلم
دمه د خپل قامت سيوري ته سرو غرمـو کې نه شــوم
يو وخت به دې شين سيوري نه، چيناره چيرته نه تلم

!! خوارِه،خوارِه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و
يواځې به کوچيه سپينه ياره چيرته نـــــــــــه تلم

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر چا، چې به مې ســــترګو ته کاتۀ په بېلتانـــــــه کې
پر ما به يې زړګی سـم ســــوځيدۀ په بېلتانـــــــه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خـــبر يې او که نه يـــــــې؟
اخر شو هم ، هغـــــه کاڼی اوبۀ په بېلـــــــتانـــــه کې

ستا بد به مې حـساب هم د ژوند ښکـــــــلې خاطره کړه
کتار چې به مې مـــخ ته کړل ستـــــــا ښۀ په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلــــــــې را ټک،ټک کړه
يادونه به دې نــــــــــيمه شپــــــه راتلۀ په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چـــېرته د غــــــم دومره بار اوچت کـړي
باور مې دومـــــــره نه ؤ په خيـــــل زړۀ په بېلتانه کــې

پام! مه وچوه سترګې، د خوږ درد پکې يو کــــــيف دی
په اوښکو لامده ښــــــه ښکاري لېمۀ په بېلتـــــــانه کې

اشنايه! زه د دومره سخــــــــتو نه يمه چې څومـــــــــره
کوچيه ځوانيمرګه لکـــــــه تۀ په بېلـــــــــــتانه کې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راته ښاغلي،راته ګـــــــــران،راته درانهٔ دي یاران
لکه شـــــــــــکره،ل-که شات راته خوږهٔ دي یاران

ښکاره یو بل ته په خـــــــندا ورغاړه ووځي خو نور
لکه زمـــا په څېر غـــــــــمونو کې پاخهٔ دي یاران

زه خو غـــــــربت سره یـــارۍ باندې منلی وم دوی
چـې یارانې ته مې اوس ولې زړهٔ نا زړهٔ دي یاران؟

په خوشـــالۍ کې یې څوک قـــدر بانـدې نه پوهیږي
خو اشنــــــا ومـنه چې بده ورځ کې ښـــهٔ دي یاران

پخپـله ګرم نه دي،حالاتو دي شیـــــــــــــندلي سره
مانیـــــجن کړي لـه یو بـــــــله، بیلتانهٔ دي یاران

څوک چې ضمیر لري؛ حالات یې د زړهٔ وینې زبیښي
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنګانهٔ دی یاران

سپینه کوچیه ! دا خو شـــــته ،منځ کې خبرې راځي
سپینه کوچیه! لکه غـــــــــــــــړي، د کالهٔ دي یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــــا په خندا کې څو اخستيو تصويرونـــو پرون
بيا ژړولی يمـــــــــــــه خدايګو ستا يادونو پرون

د مخه ښې ځـــــــای ته دې راشمه، رامنده کړې ته
راته را غاړه ويســـــــــتې بيا سترو خيالونو پرون

ستا انتظـــــــــــار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکۍ
چا ورته کيښــــــــــــودې نکريزې په لاسونو پرون

څـــــــــــنګه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ســـــــــتا د تنکــــــــيو ځوانيمرګو ارمانونو پرون

بـــيا بدرګه نه کــــــــــــړمه چا تر نيمې لارې پورې
شـــومه را ســـــــــتون پر ځنګېدلو قدمونو پرون

نه مې ته څنګ کې وې او نه راسره سيوری ؤ خپل
وخوړم، وخـــــــــــوړم يواځې ماښامــــــونو پرون

چا زمزمه کړل،زه يـــــــــــې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ســــــــتا د غم او درد؛ شعرونو پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســـــــــتا غم سره،پوره لا نه دی،کال د یارانې
ویلی چـــــاته نه شـــــم،ځـکه حــــــال د یارانې

زه دومـره د خــپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچـوم ستــــــرګې، په دستــــــمال د یارانې

په تامې پیــــــــــرزو نه شــي، خپل قاتل سره یاري
الله خـــــــو دې زر راولـــــــــه ، زوال د یـارانـــــې

چې ښه ډیـــر چا وژلي یو، هغوی ښه لمانځل کیږي
هم دلته، او هــــــم هلتــــــــــه ، په مډال د یارانې

موږ پریږده چې له ګل،ګل پــرهرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړانــــــــدې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شــي که نه یارانو، فکــر ته مو پام دی؟!
ای! ځومـــــــــــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچـــیه ځوانیـــــــمرګه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مــــــــــــــوده دې نه راځـــي، احوال د یارانې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ او ژوند تر میـــــنځه وه را ګېره هغه ورځ
آخ شکر چــــې په خیر سره شوه تېره هـغه ورځ

د مرګ له ســرو منګولو یې خلاص کړی و ګریوان
!یه وخته! ســـتا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستـــا د یاد سلام واخیـــستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پـــــېره هغـه ورځ

آخ ! کـــله به مې راشـــي په مالت هغـــــه شـــېبې
چې زړه کې د چـــــا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلمستـــــیا د خوړو هم عجیبه کیف وي
خوړلې چې روژه وي چــــــــا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکــــــې ســــــتا او د یارانو ار مانـــونه
کوچیــــــــه! یادوې چې هر وخت ډېره هغه ورځ

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ځان سره به کړې، د ګوتـــــــو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ ،د چـــــــــــا ازار لکه یو څوک

د ژوند په ښایـــــــــــــستو-نو او رنګونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـــــــــور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مُـسکی شي،پښــــه نیولی شي او راکړي
پرمخ مې د پســــــــــــتې څپـــــېړې وار، لکه یو څوک

ملګرو ! افرین شــــــــــــه،- چې لا نه لیونی کیږي !!
په زړه وړي د بلا غـــــــمونو بار ، لکه یوڅـــــــوک

ترخنګ ، که دې تــــــیریږي بې سلامه،پام یې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ســـتونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا د کومې ګناه تور په مســــــــــلمان دی؟

چې وحشت اخیــستی زور په مســلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیــستی؟

چې تنګ شوی کلی،کور په مســــلمان دی

د نړی زړه یې په وینــــــــــو- نه یخیږي

دا د چا د وینـــــو پور په مســــــلمان دی؟

د وحـــــــــشت د نوي باب خونړی راج بیا

له برما پس د ایغــــــور په مســــلمان دی

په خپل ځان یې هم څوک نه پریږدي ژړا ته

له هر خوا چـغې او شور په مســــلمان دی

خامخ ا یې د درد څړیکې زړه ته رســـــي

دردېــــــدلی چې کوم وروړ په مسلمان دی

هغه شــــــــان بیا پورته نه شو له مودو نه

د خپل بخت څـــلی نسـکور په مسلمان دی

که غـریب دی، که خفه دی،که ټوک،ټوک خو

د کوچـي زړګی ټکور په مســــــــلمان دی

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته لرې تللـــــــې یې ، موده وشــوه چې نه راځې
زه درپــــــــسې درشـــــــمه که نه ، ووایه تـه راځې

ستا خو په سینه کې کانی زړه ؤ، چېرته لاړ وې چې
بېرته اوښــــکې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځې
څنګه د چا یاده ، خیر خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ماښــــام راتللې ، اوس په لمر خاته راځې
ولې زَړَه مینه راســــــــره هغســــــــې نه پـــــــالې؟
ولې مې اوس خیال ته د چا خیاله زړه نا زړه راځې
بیا به مــــــې په هیلــــــو را پـرېـــوتې دېوالونه وي
!بیا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي تـه څـــه راځې؟
وه زمـا د شـــــعر ښـــــــــاپیرۍ دا دې ونه ویل!
ته له کوم مـالت،له کوم تېر، له کـــوم کاله راځې؟؟؟
څومـره مـــې چې ته له پامه غورځوې او بد دې شم
هومره مې بـــــس ته مغرور اشنا له پامه ښه راځې

شین له خندا سپین کوچیه لاړ شي، خو ماښام بېرته
بیا څـــــــولۍ،څولۍ ستړی، ستومانه له راغه راځې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژې غوندې په خــــــــوور مخ کــې تاثیر لري جانان

شعور لــــــــــــري، احســاس لري، ضمیر لري جانان

دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځــان کــــم نــــــه را ولي

کــنه والله چې زړۀ کـــــــــــــې بلا ویر لــري جــــانا

په حُسن کې پاچا دی،خو ځان ټیټ بولــــي تـــــــــر ټـولو

خویونو کــــــــــــــې دا یــو خوی د فقـیر لري جـــانان

قسمت مــــــــــــې له ازل نه ویښــې شــــپې راتــه راوړي

ســــوغات چې راته سترګو کــــــــې شـــوګــیر لري جان

سپوږمــۍ سره خپل راز د ویښو شپو ساتي خو بیا هــــــــم

د لمـــــــــــــــر پـــــه ځېر له ستورو بیل مسیر لري جانان

په شونډو یې خــــــــــــــوره ، وره مُســـکا سپینه کوچیه

خو سترګو کـــــــــې د زړۀ د درد،تـــــصویر لري جانـان

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته اوس نه ودریږي، چــــا سره په لاره خـــــــلک
دلته ویریږي اوس د خپـــــــل ســـــیوري له ډاره خلک

د چا نادودو ته، تر څــو به دا دلیـــل، تراشـــو چـــــې
خیر دی ناپویه دي، او پـــــوی به شي کراره خـــــلک ؟

دلته غـــــــونډارو بانــــــدې ســیوری د ژونـــدیو ولي
خو بیــــا ویــریـــــږي د قبـــرونو لــــــه ازاره خلک

دلته د ورځې، لــکه شـــــــــــپه، خلک خــوبونه کوي
او د شپې ویښ، لـــــــکه د ورځـــــــې، تر سهاره خلک

دلته بــــــه خپل،ځوانـــــیمرګـــــي ارمان ته، خپله ژاړې
دلته کیسه کې د چــــا نه دي،سپـــینه یـــــــــاره خلک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک يې چي دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خـــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مــــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــــا له وســــــــه کيږي

چي تکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســـــــه کـــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غــــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســـــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا ژندګي نه شــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامــــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه

ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــــعرونه به مې لولې
دا لیــــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې
د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شـــــکې یی
درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې لیکلــــــــــــې په کاغذ کې
په زړهاؤ ارمانونه به مـــــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې
د سینې پــــــــــــه سر داغونه به مې لولې
(ضیوال)
دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســـــــافري تـــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبــــــــي ده کور پریږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جــــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبـــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســــــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړې ګنډ په سینـــــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پخ کړي د جنګونو تـُبــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمـــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســــینه

له پکتیکا به دې جـــانانــــــــــه بــیایم
سـیل به کاوو د مـــــــــلاګنډ پــــه سینه

د ضــــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــــر دا دي قلم غزل
يار ته به لــــــــــيکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــــاعره ياره يو خو ووايـــــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپګــــان واړوي
ياد دي په ما وليکي ډير ســـــــم غزل

ما ساده د يار ليـــدو ته ورولـــــــــــئ
نغد يې رانه واخلئ چي راځــــم غزل

مه يې لوله بيا به دې غمجنه کـــــړي
ګرمه يې پـــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــــى وطن کـــور کړلو
ځکه ضيوال لـــــــيکم په صنم غزل
ثنا ضيوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــــظار به یمه تـــول عمر
یاره په دي لار بــــه یمــه تول عمر

خدایه که ګنها وي د جانـــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمــــــه تول عمـــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یــــــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمـــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جــــــــان
بوخت په استغفار به یمه تـــــول عمر

تا لـــــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــی اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـــفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه
پاکستان پنډی
2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــيرته يې لړ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کـــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتي
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يي نښي وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلې ده لاره ورکه
نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

!ستا له فکر څخـــه هېر یم، عزرائیله

!زه له خــــپله سره تېر یم، عزرائیله

په تـــــا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر یم،عزرائیله

په ژوندې تصویر مــې سمې کانې وکړه

!له تش ځان نه را چــارپېر یم،عزرائیله

!په یو داسې ځای کې اوسمه چې اففف

!په هر لورې تېر او بــېر یم، عزرائیله

زهر پاشو ته یې زهـــــر دي ساتــلې

د ارمان! نیمګړی شېر یـــم عزرائیله

نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا څــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واوينتې
داسې دې زبيښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګي څوروم ولــــې؟

زه دې ښه شيندلـــې وم
تا راټولوم ولــــــــې؟

هيلو ته مې اور ورکړ
يو (ارمان) ساتم ولې؟

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغـــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعـدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خـــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا
د مينې زور مـــــې له پـرهره وځي

په رنـــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مـــسافر د کور لـــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تــــه سيخ درشمه
د بل چــــا کور مــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تـــــــــــوري له هنره وځي

پـــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چـــــې زما ساه د چـــا نه بره وځى؟

!په دې دوه مـخې مـــلګرتيا ارمانه
د چا له خولي ښـــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټــــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړي دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شنې شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شــــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږي زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمـــه په دې ښار کې

زندګــــــي راتـــــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــــــړي کـــــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کــــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کــــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کــــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمــــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمــــــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوږ دي په هوا پسې اوبــــــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصــــــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمــــــانه! ځان ته هیڅ نه وایې

په مـــــــــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبـــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نـــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیــــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخــــــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودایي شوی یم په خپل ګریوان مي کرښــــې باسم
ورته معــــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي یې ژر ژر وویـل تــه چیــرته یې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټیـکری واچـاوو چیغه دې په زوره وکــړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهــــیڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغــــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه تـه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.

دچا چيغي دې اهونه راپســــې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کــــونجه

د اورونو ځنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـــورې چيــــغې را رســـيږه

د وحشــــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې ځوکه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غږونه راپسې دي

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا په وينـو سـره لاسـونــــه
داسی حالاتو راته ايشي دې به خوله لاســونه
د اسلاميـت او افـغانيت نـــه، بغاوت ده كنــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ايشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه كـــوي
هـر چـا نيولـي دې په خـپله مقبـره لاسونــــــــه

د پـــښتنې پيغلې په دې بـيوسې وژړيـــــــــدم
اه!! رســم كړې وو د كــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله كړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونــــــــــــه

له تندي مړ شه ذكي لمونځ ورباندي هم مـــه كوه
دې سمندر كې يې مينځل په وينو سره لاســونه
نوروزخان(ذكي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړيــــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بــــــنو درد

حافيظې نه مې وتلــــې ځو شعرونه
خدای دې نه وينې په چــا د اولادو درد

مور که درد لرو ايښه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـــــــــــو ددغو آيښو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونـــد کې
قيامت دې په والله د بېليـــــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خــــــپه يې
راته ښکارې دې نــــــــازکي په ليمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت يم
ځــــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســـــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځــــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــان سایې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم یوه لـــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دیاد نه او بل زور د تنهـــــــایې نه
اخیري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چیغو زما پاتې نښانـــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بیا اتله پنـــــــــجرې ته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهايـــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير كـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشـــــي اوف توبه
بيا را تازه دې كړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق كې ناكام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښـــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــندا كې نو دا داسي نه ده
په اندرون كې زما شتـــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــه وويل اتله داسې
ته راكوه زه دې ساتـــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســــــته
هېر شـــــوي کس زما نامه واخېسته

ما ويل ستا يــــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ کــــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهايۍ نه به پـــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آيَــــــېنه واخېــسته

د زندګۍ په انتهــــا کــــــــې يمه
تانه چې لرې مــــې فاصيله واخېــسته

اتـــــــــله څومـــره به مې ودردوې
د بيا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

بیا به دې ځــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لــــــــــه دردہ مــا چرې خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالي کې داستا نه شــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــو زه به نه یم

اتله شپــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسې صحنې راځې، خو زه به نه یم
نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یخه یخني ستا دتودي غیرۍ ارمـــــــان راسره
تنهایې ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به څـــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لمحه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یې په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

داچــې ستا یاد ګرځوم لـــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لــــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شــــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتــــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاریٔ ورتـــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چــې غــــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیـیـنــې ســره اتــــــــلــه ګرځـیـدمـــه
تنهایي نه پــــــــتیــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايې احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګۍ په اميـــدونو مې اوښـتي خـاورې
له بلې خوا مې بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجـــهې
ديو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګيـــــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دې نصـــــــــــيراتـله
پر لـه پسې چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخـته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنــــه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وختـــــه

د خپل غم سره رشته جوړول غـــواړم
سوال زارئ ورته کوم لــــه ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چـــــــې غلی ژړیــدم له ډیره وخته

آیـینـې ســــــــره اتلــه ګرځـیدمــه
تنهایې نه پټـــــــــیدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په یادو باندې خوشحال وي
هـر ماشـــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف باندې سر دي
بـــس همدی مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســــــره خندا کړم؟ ؟؟
لیوني په ځنځیرو بـــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره
تږي شـــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خـــو مـــــــې همدا بېغوري وژني
چې په خـــپلو اسویلو باندي خوشحال وي

نصیر(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښــــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچـــــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پـــــه نوم يې ږدم
راشــــــــــه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي
روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي
دخدای دمهربان اومــــحترم ذات لـــه درباره
زارئ دامن ټولي پښتـــــونخواته کړ ه نازکي
سيالي ضرور ګټم خو؛ګوره داکارته هم وکړه
ټپه دمـــــــلالئ راپســـــي شاته کړ ه نازکي
!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سړ ي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کــړ ه نازکي
اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــــيو بد رګه کړ
وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي
يوچاراته قيصه دلـــيوني فيـــــــــضان کوله
سلګئ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چي هیڅ نه لرې مثال ماښامه

اخ روژه مـــــــــــاتی،اخ دکلي کليوال ماښامه

یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېږې

هله ژر راشه یم اوښــــــتی په جنجال ماښامه

ستا دغروب هاغـــــه لړ سره،هاغه دوینو پټۍ

بیانوي دزیندی شـــــــوي منصور حال ماښامه

شکر،ډاډ ه شومه دعــطرو بوی کوڅه کي لاړ و

شکر راوړي ستا دراتـــــلو زیری شمال ماښا مه

هغه ملنګ و، که فیضـــــــــان و،ومي نه پیژانده

ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــــوال ماښامه

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تویول ورتــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونــــــــه
دیوچا په تلاش دارتـــه یو ختلـــــــي
اوس مو څاخي له پرهره انځورونـــه
دنښترو په شملویې سینګار شـــــوی
ښکلوم دي سلیمان غره انــــــځورونه
لړېه تلو تلو کې زمـــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څـــوکې ته شپونکی فیضان ختلی
رســــــــــموي له مازدیګره انځورونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم راباندي پوه شي

پروانه کړي چې ټــــول سم راباندپوه شي

بيامي نه چـــــــــېړي بيالړه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم راباندي پـــــــوه شي

مه ځيرم يــــې ،مه ځيرم يې ،مـه ځيرم يې

ځيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي

ترهغو راتـــــــــه په سپـــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــاندي پوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپــــــــسي ګوري

وخ له کلـــــــــي چي راځم راباندي پوه شي

واه!فيضانه داســـــــــــتاد راباندي شک دی

چي د ف توری ليکم رابـــــــــاندي پوه شي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشــــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســـــــــفرپنــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهـــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک یې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــــایوځــوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې یـــــــــــادوي اوبیاسلګۍ هـم کوې

درپسي هرلمانځه کې هــــــآغه نازولــي ژاړي

دکلیوالي زړه دې دومره نـــــرم شـــوی دی اوس

چي ماشومان هم ورته ستانــــامــــه اخَلي ژاړي

زموږدښاردنجونو هیڅ خندانصــــــیب کې نه ده

زموږدښارنجوني اکثرچې مالیــدلـــــــي ژاړي

هغه چي تیر کال به یې دلته زمـــزمـــــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غــــــــواړي

واه،څه له دړده ژاړي واه،ځومره سپیڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فیضانه دادکو م کـــلـــــــي ده

زموږ کوڅې ته ځوک په تاپسې راغلـــــي ژاړي

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

یو اعــــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټـــــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپین غر څـــــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هــــغه کــورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هــــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دې

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیــــــچا هــم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولي هیـــځ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپېـــــڅلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپېڅلي زخم نـــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکـــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور ځـــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عـــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی
پښتون کړی نن پـــه جار مســــــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــــــماني ده
وایې لمونځ هــــــم درقیب جومات کې نه کړم
څومره ښکلـــي مي دیار مسلمانـــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســـــــــــــي ګرځـــــو
سولـــي وکړه راتـــــــه ځار مسلـــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شـــــړلو؟
اې مـــــلا درتـــــــــه په کال مسلمــــاني ده

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې
ته نــــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ
داپه شیــــــــبو شیبو بــــــــــــاران او وهشتناکي ټکي
دایو یتیم تر دغه ځـــــــایــه دي راوړي ســــــــــلګۍ
! ظالــــــمه قـــــــــدر یې کوه هـــسي یې مه بوله اې
درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلــــــــــګۍ
یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویــــل
له منارې نه دجومات شوې نـــوري لوړي ســــــــلګۍ
فیضانه ستړی مسافروم پـــه آرمان شهـــــــــــــید وم
چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــه هري دړي سلګۍ
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پـــــــه څـوکه

هېواده تا ابادومــه دقلم پــــــــــــــه څـــــوکـــه

دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمــــــه

څنګ کې یـــــې امن رسمو مــــه دقلم په څوکــــه

دشهید پلا رهـــــــغه یــــتیم سلګو نېولـــی بــــچی

که خدای کول قرارومه دقـــلـــــــم پــــه څـــو که

داسلا مي نړۍ هماغه پـــــخوانۍ جذبــــــه بــــــــه

نړۍ ته بیا وربښکارومه دقــــــلم پـــــــه څوکـــه

بیا ونــــــــــه کړي رقیبه پام داستعمار کوشش د ي

داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکــــــــــــــــــه

فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــې

ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــــوکه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غــــره ډبرې

درقيب سرته مې اوس ايښـــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سيالي مـــــــوږپــــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبـــــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــــېونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبــــرې

تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مـــــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلـــــــــــي يوشاعر دی دفيضان په نامه

هره شپه ولي زمـــــــوږ کورتــــــه په تياره ډبرې

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library